

band

BOS

MdR, Jazzgeschiedenis 666. Tijdvak 1959-1964, hoofdstuk 1, Ornette Coleman, deel 12 en laatst. 27 maart 1961 deed Coleman zijn laatste session voor Atlantic, niet op alt- maar, zoals in de vorige aflevering te horen, tenorsaxofoon.

Hij had in die tijd grote problemen met zijn status als musicus, kreeg vrijwel evenveel publiciteit als Miles Davis en Dave Brubeck, maar zijn honoraria waren niet te vergelijken met die van deze sterren. Hij nam een nieuwe manager, de wat wereldvreemde New Yorkse advocaat Bernard Stollman, en ging overvragen. Gevolg: steeds minder werk. Bovendien wilde zijn trompettist Don Cherry op eigen benen staan, ging bassist Scott LaFaro naar Bill Evans, ook Ed Blackwell hield het bij Coleman als drummer voor gezien. Voor die laatste functie zocht hij opnieuw een oude kameraad aan, de 11 september 1929 in Forth Worth, Texas, geboren -net als Coleman zelf dus, Charles Moffett. En al enige tijd had aan jam sessions met Coleman de bassist David Izenzon mee gedaan, die wilde wel permanent met Coleman in zee gaan. Izenzon, 17 mei 1932 in

Pittsburgh~~1932~~ geboren, begon laat met bas, in 1956, op 24-jarige leeftijd dus, en bovendien puur klassiek. Maar hij raakte bij Coleman in de ban van diens improviseren, oriënteerde zich diep in jazz. Hij was inmiddels een uitgesproken virtuoso op het instrument geworden. Izenzon leefde voor muziek, bezat alleen een bas, een kamer met bed en platenspeler, kon, wanneer er via Coleman niet genoeg brood op de plank kwam, makkelijk in het klassieke circuit bijschnabbelen. En op toernee met Coleman nam hij een hotelkamer met twee bedden: een voor hemzelf en een voor zijn bas, die hij, als hij er langs liep, liefdevol streelde. Hij overleed tragisch op 8 oktober 1979, toen hij zijn gestolen auto in New York achterna holde en een fatale hartaanval kreeg.

Ornette Coleman organiseerde met eigen middelen een concert in de New Yorkse Town Hall op 21 december 1962. Met zijn muziek voor een strijkkwartet, een combinatie van hem ~~en~~ Rock-musici, soort voorloper van zijn latere groep Prime Time, en natuurlijk zijn nieuwe Trio met Izenzon en Moffett.

Het concert werd opgenomen. Door Jerry Newman die als student zijn machines neerzette in Minton's Play House en Monroe's Uptown House, 1941, maar die uitzette als Charlie Parker begon te spelen omdat hij die te modern vond. Veel Charlie Christian dus. Eerst zouden de Town Hall-opnamen uitkomen op een nieuw merk, maar dat kwam er nooit, onderhandelingen met Blue Note mislukten. Bernard Stollman begon zijn eigen platenmerk ESP - Extra-sensory Perception = buiten zintuiglijke waarneming en in 1965 verscheen daarop een selectie. Inmiddels staan die opnamen op een Magic Music-CD in de serie Giants of Jazz and Blues. U hoort twee trio-stukken, het lage "The Ark" en eerst het kortere, blues-geïnspireerde, met veel micro-tonen door bassist Izenzon: "Sadness".

Ornette Coleman Trio: Sadness (Ornette Coleman)
2 - 4:00 - Magic Music 30010-CD

"Sadness". Het tweede -lange- stuk is zeer vrije muziek door het toch zeer samen-spielende trio. "The Ark".

Ornette Coleman Trio: The Ark (Ornette Coleman)
4 - 23:24 - idem

"The Ark". Het Ornette Coleman Trio in Town Hall, NYC, 21 december 1962. Ornette Coleman-altsaxofoon, David Izenzon-bas, Charles Moffett-drums. Muziek oorspronkelijk uitgebracht op het ESP-label, nu Magic Music-CD. ESP - 1965, CD niet gedateerd. Het zou voorlopig de laatste ^{muziek}~~maxxi~~ van Coleman op de plaat zijn, hij zou een tijd lang van de scene verdwijnen, zoals ik vertelde: gedesillusioneerd. Terwijl hij de doorbraak naar een nieuwe jazz geëntemmeerde had. Vandaar ook dat zijn muziek in hoofdstuk 1 van tijdvak 1959-1964 te horen was. John Coltrane was door hem beïnvloed -die hoort u in hoofdstuk 3, hierna komt Miles Davis, Volgende keer met 'Kind of Blue'. Voor het Ornette Coleman hoofdstuk ben ik veel dank verschuldigd aan John Litweiler en diens boek 'Ornette Coleman, a Harmolodic life' - William Morrow & Company, Inc, New York, 1992. Dit was Jazzgeschiedenis 666, Mdr.